

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת O מעשה-story	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ ! proof-ראיה
key-מקרא:	

חגיגה-אין דורשין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מאי דרש?					⋄			⋄			טז.
(דברים ל"ג) ואתה מרבבת קדש - אות הוא ברבבה שלו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:				⋄			!			טז.
(שיר השירים ה') דגול מרבבה - דוגמא הוא ברבבה שלו.	ורבי אבהו:				⋄			!			טז.
(ישעיהו מ"ח) ה' צבאות שמו - אדון הוא בצבא שלו.	וריש לקיש:				⋄			!			טז.
(מלכים א' י"ט) לא ברוח ה' ואחר הרוח רעש לא ברעש ה' ואחר הרעש אש לא באש ה' ואחר האש קול דממה דקה והנה ה' עובר.	ורבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:				⋄			!			טז.
ששה דברים נאמרו בשדים, שלשה כמלאכי השרת ושלשה כבני אדם.	תנו רבנן:				⋄						טז.
שלשה כמלאכי השרת: יש להם כנפים כמלאכי השרת, וטסין מסוף העולם ועד סופו כמלאכי השרת, ויודעין מה שעתיד להיות כמלאכי השרת.											טז.
יודעין סלקא דעתך?								⋄			טז.
אלא: שומעין מאחורי הפרגוד כמלאכי השרת.								!			טז.
ושלשה כבני אדם: אוכלין ושותין כבני אדם, פרין ורבין כבני אדם, ומתים כבני אדם.											טז.
ששה דברים נאמרו בבני אדם, שלשה כמלאכי השרת, שלשה כבהמה.											טז.
שלשה כמלאכי השרת: יש להם דעת כמלאכי השרת, ומהלכין בקומה זקופה כמלאכי השרת, ומספרים בלשון הקדש כמלאכי השרת.											טז.
שלשה כבהמה: אוכלין ושותין כבהמה, ופרין ורבין כבהמה, ומוציאין רעי כבהמה.											טז.
כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו שלא בא לעולם כל'.											טז.
בשלמא מה למעלה מה למטה מה לאחור - לחיי, אלא לפני - מה דהוה הוה											טז.
למה"ד משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו: בנו לי פלטירין גדולין על האשפה, הלכו ובנו לו. אין רצונו של מלך להזכיר שם אשפה.	רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרויהו:							!			טז.
כל שלא חס על כבוד קונו רתוי לו שלא בא לעולם											טז.
מאי היא?											טז.
זה המסתכל בקשת	רבי אבא:							⋄	!	⋄	טז.
זה העובר עבירה בסתר.	רב יוסף:							⋄	!	⋄	טז.
מסתכל בקשת - דכתיב (יהזקאל א') כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הגנה סביב הוא מראה דמות כבוד ה'.											טז.
זה העובר עבירה בסתר	רב יוסף:										טז.
כדרכי יצחק.											טז.
כל העובר עבירה בסתר כאילו דוחק רגלי שכינה, שנאמר (ישעיהו ס"ו) כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדם רגלי.	דאמר רבי יצחק:										טז.
איני?											טז.
אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו בכל יום - ילך למקום שאין מכירין אותו, וילבש שחורין ויתעטף שחורין, ויעשה מה שלבו חפץ, ואל יחלל שם שמים בפרהסיא	והתניא רבי אלעא הזקן אומר:										טז.
לא קשיא: הא - דמצי כיף ליה ליצריה, הא דלא מצי כיף ליצריה.											טז.
כל המסתכל בשלשה דברים עניו כהות: בקשת, ובנשיא, ובכהנים.	דרש רבי יהודה ברבי נחמני, מתורגמניה דריש לקיש:										טז.
בקשת - דכתיב כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם הוא מראה דמות כבוד ה'											טז.
בנשיא - דכתיב (במדבר כ"ז) ונתת מהודך עליו.											טז.
בכהנים - בזמן שבית המקדש קיים בשעה שהיו עומדין על דוכנן ומברכין את ישראל בשם המפורש.											טז.

מִימְרָא-statement קוּשְׁיָא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מבאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key:	

Talmud Navigator										
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ					מאן דאמר		חגיגה-אין דורשין			
					מימרא					
טז.	◊	■			דרש רבי יהודה ברבי נחמני מתורגמניה דריש לקיש:	מאי דכתיב (מיכה ז') אל תאמינו ברע אל תבטחו באלוף אם יאמר לך יצר הרע חטוא והקדוש ברוך הוא מוחל - אל תאמן, (שנאמר) אל תאמן ברע ואין רע אלא יצר הרע, שנאמר (בראשית ח') כי יצר לב האדם רע. ואין אלוף אלא הקדוש ברוך הוא, שנאמר (ירמיהו ג') אלוף נערי אתה.				
טז.	ז					שמא תאמר: מי מעיד בל?				
טז.	◊	!	◆		[רבי יהודה ברבי נחמני]	אבני ביתו וקורות ביתו של אדם, הם מעידין בו, שנאמר (חבקוק ב') כי אבן מקיר תזעק וכפס מעץ יעננה.				
טז.	◊	!	◆		רבי זריקא:	נשמתו של אדם מעידה בו, שנאמר (מיכה ז') משכבת חיקך שמר פתחי פיך אי זו היא דבר ששוכבת בחיקו של אדם - הרי אומר זו נשמה.				
טז.	◊	!	◆		תניא רבי שילא:	שני מלאכי השרת המלוין אותו הן מעידין בו, שנאמר (תהלים צ"א) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.				
טז.	◊	!	◆		וי"א:	אבריו של אדם מעידין בו, שנאמר (ישעיהו מ"ג) ואתם עדי נאם ה' ואני אל.				
טז.	■	◆			יוסף בן יועזר:	שלא לסמוך				
טז.	■	◆			יוסף בן יוחנן:	לסמוך				
טז.	■	◆			יהושע בן פרחיה:	שלא לסמוך.				
טז.	■	◆			נתיאי הארבלי:	לסמוך				
טז.	■	◆			יהודה בן טבאי:	שלא לסמוך.				
טז.	■	◆			שמעון בן שטח:	לסמוך				
טז.	■	◆			שמעיה:	לסמוך				
טז.	■	◆			אבטליון:	שלא לסמוך				
טז.	◊	■			הלל ומנחם לא נחלקו, יצא מנחם נכנס שמאי.	הלל ומנחם לא נחלקו, יצא מנחם נכנס שמאי.				
טז.	■	◆			שמאי	שלא לסמוך.				
טז.	■	◆			הלל	לסמוך				
טז:	◊	■			הראשונים היו נשיאים, ושניים להם אבות בית דין.	הראשונים היו נשיאים, ושניים להם אבות בית דין.				
טז:	◊	■	◆		תנו רבנן: [רבי מאיר]	שלשה מזוגות הראשונים שאמרו שלא לסמוך, ושנים מזוגות האחרונים שאמרו לסמוך היו נשיאים ושניים להם אבות בית דין, דברי רבי מאיר.				
טז:	◊	■	◆		וחכמים אומרים:	יהודה בן טבאי - אב בית דין, ושמעון בן שטח - נשיא.				
טז:		א			מאן תנא להא דתנו רבנן:	מאן תנא להא דתנו רבנן:				
טז:	◊	א	■	◆	[ת"ר] - יהודה בן טבאי:	אראה בנחמה אם לא הרגתי עד זומם, להוציא מלבן של צדוקין, שהיו אומרים אין עדים זוממין נהרגין עד שיהרג הנידון.				
טז:	◊	א	■	◆	אמר לו שמעון בן שטח:	אראה בנחמה אם לא שפכת דם נקי, שהרי אמרו חכמים: אין עדים זוממין נהרגין עד שיוזמו שניהם, ואין לזקין - עד שיוזמו שניהם, ואין משלמין ממון - עד שיוזמו שניהם.				
טז:	◊	א	○		מיד קבל עליו יהודה בן טבאי שאינו מורה הלכה אלא בפני שמעון בן שטח.	מיד קבל עליו יהודה בן טבאי שאינו מורה הלכה אלא בפני שמעון בן שטח.				
טז:		א	○		כל ימיו של יהודה בן טבאי היה משתטח על קברו של אותו הרוג, והיה קולו נשמע. כסבורין העם לומר שקולו של הרוג הוא, אמר להם: קולי הוא, תדעו שלמחר הוא מת ואין קולו נשמע.	כל ימיו של יהודה בן טבאי היה משתטח על קברו של אותו הרוג, והיה קולו נשמע. כסבורין העם לומר שקולו של הרוג הוא, אמר להם: קולי הוא, תדעו שלמחר הוא מת ואין קולו נשמע.				
טז:		א	ז		רב אחא בריה דרבא לרב אשי:	ודלמא פיוסי פייסיה, או בדינא תבעיה?				
טז:		א			מני הא?	מני הא?				
טז:	◊	!			אי אמרת בשלמא רבי מאיר	אי אמרת בשלמא רבי מאיר				
טז:		!	■		דאמר: [רבי מאיר]	שמעון בן שטח אב בית דין, רבי יהודה בן טבאי נשיא				
טז:	◊	!			היינו דקא מורי הלכה בפני שמעון בן שטח.	היינו דקא מורי הלכה בפני שמעון בן שטח.				
טז:	◊	ז			אלא אי אמרת רבנן	אלא אי אמרת רבנן				

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ג קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

חגיגה-אין דורשין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יהודה בן טבאי אב בית דין, שמעון בן שטח נשיא	דאמרי: [רבנן]								ג			טז:
אב בית דין בפני נשיא מי מורה הלכה?									ג		◇	טז:
לא, מאי קבל עליו דקאמר - לאצטרופי, דאפילו אצטרופי נמי לא מצטרפנא.									!		◇	טז:
יצא מנחם ונכנס שמאי כל.											■	טז: <
להיכן יצא?											^	טז:
יצא לתרבות רעה.	אביי:								◇	!	◇	טז:
יצא לעבודת המלך.	רבא:								◇	!	◇	טז:
יצא מנחם לעבודת המלך, ויצאו עמו שמונים וזוגות תלמידים לבושין סיריקון.	תניא נמי הכי:								■	■		טז:
לעולם אל תהא שבות קלה בעיניך, שהרי סמיכה אינה אלא משום שבות, ונחלקו בה גדולי הדור.	רב שמן בר אבא אמר רבי יוחנן:										■	טז: ◇
פשיטא											ג	טז:
שבות מצוה אצטריכא ליה.										!	◇	טז:
הא נמי פשיטא										ג		טז:
לאפוקי ממאן דאמר בסמיכה גופה פליגי, קא משמע לן בשבות הוא דפליגי.										!	◇	טז:
שמע מינה סמיכה בכל כחו בעינן. דאי סלקא דעתך לא בעינן בכל כחו - מאי קא עביד? ליסמוך	רמי בר חמא:										■	טז: ◇
(ויקרא א') דבר אל בני ישראל וסמך, בני ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכות.	מיתיבי: [ת"ק]								◇	■	ג	טז: ◇
בנות ישראל סומכות רשות.	רבי יוסי ורבי שמעון:								◇	■	ג	טז: ◇
פעם אחת היה לנו עגל של זבחי שלמים, והביאנוהו לעזרת נשים, וסמכו עליו נשים. לא מפני שסמיכה בנשים - אלא כדי לעשות נחת רוח לנשים.	רבי יוסי: סח לי אבא אלעזר:								○	ג		טז:
דאי סלקא דעתך סמיכה בכל כחו בעינן - משום נחת רוח דנשים עבדינן עבודה בקדשים? אלא לאו שמע מינה: לא בעינן בכל כחו.										■	ג	טז: ◇
לעולם אימא לך בעינן בכל כחו. דאמר להו: אקפו ידיכו.										!	◇	טז:
אי הכי לא מפני שסמיכה בנשים? תיפוק ליה דאינה לסמיכה כלל										ג	◇	טז:
חדא ועוד קאמר חדא - דליתא לסמיכה כלל, ועוד: כדי לעשות נחת רוח לנשים.	רבי אמי:								!		◇	טז:
שמע מינה צדדין אסורין, דאי סלקא דעתך צדדין מותרין - לסמוך לצדדין, אלא לאו שמע מינה: צדדין אסורין.	רב פפא:										■	טז: ◇
אפילו תימא צדדין מותרין, כל דבהדי גבה - כגבה דמי.	רב אשי:										ג	יז: